

LA CAMPANA DE GRACIA

¡Viva la República democrática federal!

Ja la tenim! Ja la tenim, ciutadans! Lo trono s' ha ensorrat pera sempre en Espanya. Ja no hi haurá altre rey que 'l poble, ni mes forma de govern que la justa, la santa y la noble República federal.

Lo que ha de ser, es: lo sol tréu llum perquè es lo sol: los pobles honrats, los pobles, que com lo nostre tan dignes saben mostrarse de la democrácia, no poden menos que viure dintre de una honrada, dintre de una digne República federal.

A conservar-la, á enaltirla, á assegurar-la, porque may puga endúr-sela'n cap ventada borrascosa deuen are dirigir-se los esforços de tots los antichs republicans, y de tots los Espanyols que estimin l' honra de la seva pátria y vulgan salvar á aquesta de la horrorosa ruina que l' amenassava.

Republicans espanyols! En aquestos moments solemnes dels quals depen la vida de las nacions, es quan se coneixen als homes y es quan se coneixen als pobles.

Doném lo nostre apoyo moral als homes á qui hém dat nostres aplausos, á qui hém fet objecte de nostre entusiasme. Posémnos á las sevas ordres, baix la bandera de nostres principis immaculats é íntegros, y avassallem quants obstacles se presentin, pera erigir definitivament en Espanya lo temple del dret, de la justicia, de la moralitat y de l' honra, que es lo de la República democrática federal!

LA REDACCIÓ.

LA REPUBLICA ES LA PAU.

No mes guerras, desastres ni estermini:
dels reys ja s'ha acabat lo cruel domini.

BATAILLAS

EM ESPANYA que siga sempre ve-
ritat i dret del gran poeta:
«La República es la pau.»
Així en digué Victor Hugo,
sense saber lo que succeiria en
Espanya.
Lo que estava ple de púvoles
temporals: al llany's eugent
i llam, i resonava i tró. Tot
hont temia un camúsino.

Vé la República i els esperens,
Avuy totam hantó ha l'úica solució nati-
ral y lógica.
Fem, espanyols, que u siga sempre.

Desd' avuy quedat abolidas las quintas y
las matrículas de mar.
Tot aquests ressabís de la freda y cruel mo-
narquia s'fondrán al calor de la República,
com la gíassada al ardor del sol.

Convé que quant antes s' armi al poble. Lo
poble arugat defensava sempre l' dret y la jus-
ticia: apoyará sempre a un govern en lo qual
hi figurin homes com en Pi y Margall, en Sal-
merón, en Figueras y en Castelar, que no fal-
tarán may a la justícia ni al dret, com no hi
han faltat fins are.

Ademés los carlins corran encare per nostra
comarca y la major gloria de la República déu
consistir en acabar ab los partidaris del abso-
lutisme.

Ab vuit dias hem de fer, lo que no pogué
logar en deu mesos, i hauria lograt may, la
passada monarquia.

Hi ha que salvar la República a tota costa.
Es una conquista que no tant sols pertany
al nostre partit, sino a tota l' Espanya.

Y no tant sols tampoch a l' Espanya d'
avuy, sino a nostres fills, y a tots nostres des-
cendents.

Si haventla salvada no sabem consolidarla,
rebrerem sas malediccions eternas, cada vegada
que desgracias publicas com las que á nosal-
tres nos han afectat á ells los afectin.

Hi ha una expressió popular que diu:

—«No 's pot matar tot lo qu' es gras.»

Que no ho olvidiu un instant los qui, sense
cap mena de consideració, y guats per un zel
mes aviat perillós que patriótic, tractan de
crear dificultats a la naixent República, im-
pautse als homes eminentes que 'ns la han con-
quistada, desconfiant de sos intents sempre
nobles, mostrantse desagraits a sos serveys, y
volent, baix lo pretext de salvarho que 's per-
di avuy lo que dintre de poch té de venir per
forsa: la federació.

La República ha vingut sense sanch, sense
trastorus, guiada sols per la forsa de la lògica
y las exigencias de las circunstances.

No fem com aquell insensat que tractava de
sembrar blat sobre las rocas y obtenir cullita.

Lo dia de la proclamació de la República,
raras foren las iglesias que obriren las sévas
portas.

No es la República donchs qui suprimeix
las iglesias, sino las iglesias las que se supri-
meixen, quan veuhen a la República.

Venirho en compte!

Ni un atentat, ni un disturbi, ni un desór-
dre han vingut a alterar la noble y patriótica
actitut del poble soberà.

Aquest rey no fa com tots los que hi ha ha-
gut que son falsos y esclaus de sas passions.

Lo poble rey estina sos drets y 'ls manté
ab soberana firmesa: pero també ab dignitat
soberana.

Es de absoluta necessitat que en las pobla-
cions abont existien encare aquellas porras
sugastinas que un dia foren las atropellado-
ras de tots los drets, se procedeixi a son de-
sarme immediat.

Ab lo fusell a las mans son un perill contra
la República, y recordan als bons republicans
las malats que cometeren, per lo qual son
ademés un perill contra l' ordre públich.

La República per lo mateix qu' es de tots
los espanyols honrada, no déu conservar forsas
que han estat sempre al servey de la tiranía,
del escándol, y de totas las causas indecoro-
sas.

Are més que may duhen tots los republicans
obediencia a las corporacions directivas del
partit.

Ab l' organizació y las bonas ordres del
partit, los barcos arriban a bon port.

No 'u olvidem; are que tants enemics nos-
tres ab la capa d' amichs podrian darnos un
abordaje, per medi de una sorpresa.

Confiança en las personas que durant tota
la séva vida han sapigut mereixerla!

En 1868, l' impaciencia vá fer tal vegada
que la democràcia que hauria sigut republi-
cana, se tornés monàrquica.

Actualment fem de modo que la democràcia
republicana qu' hem conquistat, siga federal,
no precipitant las cosas y mirant de no im-
poner als homes que han merecet sempre la
nuestra confianza y are mes que may han de
mereixerla.

Si un govern esclussivament radical nos ha
dut una república, ¿com no esperar que 'ns la
duga federal un govern en lo qual hi figuran
homes tant reconeguts y tan formals com en
Pi, en Figueras, en Salmeron y en Castelar?...
Aixó fora l' mateix qu' es verar codonys de
una pomera. Los federales de tota la vida han
de darnos la federació.

No continuem avuy las xaradas correspo-
nents, al contestem a la «Correspondencia», per-
que per una part disposem de curt espay, y
per altre l' entusiasme que 'ns embarga no
'ns permet fixarnos en combinacions de síla-
bas y altres cosas que 's guardan per quan un
hom está tranquil.

En lo próxim número mirarem de ferho.

REPICHS

—D. Amadeo es un bon home, diuhen al-

guns. De reys com ell no n' hi havian.

Qu' es un bon home no 'u negaré. En quant
á que fos un bon rey es lo mateix que si 'm
diguessin, quina claror que fa aquesta fosca:
es impossible.

Rey y bó 's donan castanyas. Las coronas
totas tenen punxas, com los bonetes dels ca-
pellans.

Lo dia 11 de Febrer de 1869 se renouren las
Constituyents, que dugueren a D. Amadeo.

Lo dia 11 de Febrer de 1873 s' ha reunit la
Convenció nacional qu' ha establert la Repú-
blica en Espanya.

¡Viva l' onze de Febrer, qu' es un dia que
s' ha arrepenit!

Desd' avuy a la paraula *raís*, s' hi anyadirá
la paraula *fedé*.

Y a n' al café 's dirá:

—¿Quan val?

—Uu *fedé-val*.

Lo dia que 's proclamá la República feya un
fret mes fi....

Vaja: Aixó comensava a semblar la Suissa.

En Zorrilla ha volgut acompanyar a don
Amadeo.

Es just, tota vegada qu' ell fou qui l' aná a
buscar.

Y es mes just encare si 's considera que
aquí a Espanya del bous que treubhen y tornan
los toros al *zigüero* 'n dihen *manasos*.

Se tracta de fer una parodia de la nóvela de
Chateaubriand titulada «*El último adencerraje*»
se titulará «*El último progresista*»
Y l' héroe será en Ruiz Zorrilla.

Al acte que en Ruiz Zorrilla anava a morir
sobre las gradas del trono, aquest ha desapa-
rescut com per esc. tilió.

S' ha quedat ab la vista oberta; pero viu.

Las classes que al sol nom de república, ja
amagavan las criaturas per por de que 'ns las
enjesim los federales, la nit del diluvs va-
ren ficarse al llit, y l' dimars se despertaren
trobantse ja a casa, y menjantse ab lo
«*Bruix*» tot prenent lo xocolate.

A n' ellas los feya per lo sotrach del cambi.
Pero com que vá ser tant suau y dolc, ni
cantando se van.»

191 vots elegiren a D. Amadeo pera rey d'
Espanya.

191 vots en la qüestió dels artillers l' hi do-
nan l' empena que l' coloca en camí de
Italia.

Sobre 's quatre mil drets diaris podrém
dir are:

—«*Dineros de sacristán, cantando se vienen y
cantando se van.*»

D. Amadeo entrá per Cartagena, es di
per la porta gran.

Y se n' ha anat per Portugal, es á dir per
per la porteta del darrera.

Y encare ¡sortí!

Teniam encarregat de varios correligiona-
ris nostres, posar en aquest número lo que ha
ocorregut en varios pobles al proclamarse ab
entusiasme y ordre la República DEMOCRÁTICA
FEDERAL, pero no podém per falta de espay y
sobra d' entusiasme.

En lo número próxim ho farém.

**Ja veuen que avuy es lo
gran dia per nosaltres, y
era de nostre deber demos-
trarho fent un número en
lo qual no escasejesim gas-
to.**

**Lo preu de LA CAMPA-
NA d' avuy es com sempre
2 QUARTOS.**

L. Lopez, editor, Itámbula, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Atauñó, 14.